

at den maa udvide Virksomheden, og i det hele taget at denne Institution maa blive saa heldbringende for den Sag, den arbejder for, som muligt. Naar vi anbefale at stemme imod Forslaget, er det samtidig under Henvisning til, at Sagen bør afgøres ved, at der stilles Ændringsforslag paa Finansloven, saaledes at Institutionen fuldt og klart gaar over til at blive Statsanstalt. Hvis ærede Medlemmer tage dette Standpunkt i Dag, vil Sagen jo kunne komme paa Finansloven til 3die Behandling, og der vil altsaa ikke ske nogen Forsinkelse. Naar vi foreslaa fuldt ud Statsdrift i Stedet for at gøre Anstalten til en selvejende Institution, er det, fordi der ikke er fremkommet nogen Indvending mod Statsdrift, som vi kunne godkende. Tværtimod ere de Indvendinger, der ere fremkomne saavel fra den højtærede Minister som fra Overretsassessor Brun, Formanden for Bestyrelsen for Foreningen til forsømte Børns Frelse, forekommer det mig, meget svage. Overretsassessor Brun har tre Indvendinger. Han siger, at her, hvor det drejer sig om Opdragelse af ukonfirmerede Børn, vil Statsdrift ikke være paa sin Plads; hvis det var konfirmerede Børn, vilde det have været noget andet. Jeg kan ikke rigtig faa Sigte paa det Skel, der her skulde være. Den næste Indvending, Hr. Brun gør, er, at en Statsanstalt vanskelig vil kunne tænkes at nyde godt af Velgørenheden i det Omfang, som den vil kunne, naar det er en selvejende Institution, altsaa en mere privat Institution. Velgørenheden anslaaes til at ville indbringe 3,550 Kr. om Aaret, og disse Penge komme fra offentlige Institutioner som Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, de Spannierske Legater og fra den Raben-Lewetzuske Fond. Men det forekommer mig rigtignok, at det, hvor det drejer sig om saa store Penge som her, spiller en saare liden Rolle, om man ogsaa giver Afkald paa disse 3,500 Kr. Det forekommer mig endogsaa at være uværdigt af Hensyn til disse Gaver at hænge det Skilt ud, at det skal være en selvejende Institution, i Stedet for klart og tydeligt at sige, at det er en Statsanstalt. Og disse Penge ville jo aldeles ikke gaa tabt, de ville nok finde deres Anvendelse et andet Sted, hvor de kunne komme til at gøre Gavn enten for forsømte Børn eller paa anden Maade i det offentlige Interesse, medens de, naar Staten her tilegner sig dem, ville blive fratagne andre Institutioner, som kunde trænge dertil. Den tredie Indvending, som Hr. Overretsassessor Brun fremkommer med,

er den, at selvejende Institutioner have Udsigt til at faa mere ud af deres Penge midler end en Statsanstalt. Det er ganske ejendommeligt, som Tiderne kunne skifte! Her i Folketinget have vi nu adskillige Aar staaet og sunget den ene Klagesang efter den anden over de selvejende Institutioner. Men lige nu pludselig ere de selvejende Institutioner blevne noget ganske udmærket. Jeg ved ikke, af hvilken Grund de selvejende Institutioner skulde faa mere ud af deres Penge end en Statsanstalt. Det har jeg ikke faaet nogen Oplysning om, og det kan jeg ikke se. Den højtærede Kultusminister søgte ved 1ste Behandling at paavise, at Aandssvegeanstalterne havde deres Lemmer billigere end Blindeinstituttet og Døvstummeinstituttet. Men jeg ser for Resten ikke, at det er noget Bevis derfor. Thi der er jo dog nogen Forskel paa at forsørge og opdrage de aandsvage — Opdragelse kan der desværre mange Gange ikke være Tale om, det er vel nærmest et Forsørgelses-spørgsmaal — og dette at opdrage og oplære de blinde og døvstumme, saaledes at de nogenlunde kunne færdes mellem andre Mennesker og blive Samfundet til Nytte. Det forekommer mig ikke, at der kan drages nogen Parallel der, og det har ikke virket overbevisende paa mig. Saa meget mere synes jeg, at der ingen Grund er til at gøre det til en selvejende Institution, som man, naar man læser Forslaget igennem, vil se, at dette Navn væsentligst er et Skilt. Ja, jeg vil ikke en Gang kalde det et rigtigt Skilt, i hvert Tilfælde er det et Skilt, der ikke taler Sandhed. Naar man nemlig ser paa §§ 5 og 6 i Lovforslaget, vil man i § 5 finde, at der staaar, at „Hjemmet styres af en Forstander, der er underordnet et af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet beskikket Tilsyn“. Her finder man altsaa Ministeren som den ledende, som den styrende paa Statens Vegne. Og i § 6 finder man den Bestemmelse, at „Hjemmets Ledelse foregaar i Henhold til en af Ministeren udfærdiget Vedtægt, hvori fastslaas det nærmere om Lønninger, Plejeløn, Skoleforhold m. m. For Hjemmet afgives et Aarsregnskab til Ministeren, efter at Regnskabet er revideret og decideret af Tilsynet“ — altsaa det Tilsyn, som Ministeren har udnævnt. Naar man læser dette Forslag igennem med Opmærksomhed, faar man det Syn paa Sagen, at Anstalten i Virkeligheden er saa nær ved at være en Statsanstalt, som den paa nogen mulig Maade kan være, idet Ministeren paa Sta-